

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθὺς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
κατανομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μεταφράσις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μεταφράσις Χαρ. Καλαϊτάκη, (συνέχ.)
Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.)
— Γουλίου Λεμέτρ: ΕΛΛΗ, ἀρχαίας ὑποθέσεως διήγημα.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
στεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ.
Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ν'
ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Θ'

ΘΥΣΙΑ

Ἐν τινι παραθύρῳ τῆς μικρᾶς αἰθού-
σης τοῦ πύργου ἐκάθητο ἡ Ἀντωνία ἔ-
χουσα ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κέντημα καὶ
ἐργαζομένη, προσέχουσα δὲ καὶ εἰς τὰς
κραυγὰς καὶ τὸν θόρυβον τὸν μακρόθεν ἐρ-
χόμενον ἐκ τοῦ τόπου τῆς πανηγύρεως.

Πλησίον τοῦ παραθύρου ἦτο ἐξηπλω-
μένος ἐπὶ ἀνακλίντρου ὁ γηραιὸς μαρκή-
σιος, ἀναπαυόμενος μετὰ τὸ πρόγευμα.
Ἦδη δὲ ἐκοιμάτο ἡσυχος.

Ἐξω δὲ ἐπὶ τοῦ εὐρυτάτου ἐξώστου
ἐβάδιζον ἄνω καὶ κάτω ὁ Κροϊμενίλ καὶ
ὁ Ροβέρτος συνδιαλεγόμενοι.

Ἡ δὲ θεία Ἰσαβέλλα ἔχουσα ἀνὰ χει-
ρας ψαλίδι μεγάλην, ἔκοπτε καὶ ἔρρι-
πτεν εἰς κἀνίστρα ρόδα μεμαρκαμμένα.

Ἀποτόμως ὁ Ροβέρτος ἐστάθη καὶ ἀπο-
βλέψας πρὸς τὸν Κροϊμενίλ ἀποφασιστι-
κῶς εἶπε:

— Ἀγαπητέ, ἐγὼ θὰ τῆς το ἔλεγα
ὀρθά κοπτά. Δὲν ὑπάρχει χειρότερον πρᾶγ-
μα τῆς ἀθεβαιότητος... Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶ-
ται ἀπ' αὐτῆς... Εἰξεύρεις πόσον σὲ ἀγα-
πῶμεν ἐδῶ... Ἄν ἤρκει νὰ σου εἰπῶμεν
ἡμεῖς μόνον τὸ ναί, θὰ ἦσο ἀπὸ πολλοῦ
σύζυγος τῆς Ἀντωνίας... Ἀλλ' αὐτὸ τὸ
κορίτσι δὲν εἰξεύρω τί πρᾶγμα εἶνε, δὲν
εἶν' εὐκολον νὰ πεισθῇ ν' ἀλλάξῃ ἀπόφα-
σιν. Εἶνε καθ' ὅλα ἀγγελος, ἀλλὰ ἔχει καὶ
μὴν ἐπιμονὴν τοῦ διαβόλου!... Ποιὸς νὰ
τὴν ἰδῇ καὶ νὰ το πιστεύσῃ;...

Διήρχοντο δὲ ὑπὸ τὸ παράθυρον ἐν ᾧ
ἐκάθητο ἡ Ἀντωνία, καὶ ἐστάθησαν νὰ
τὴν παρρητήσωσι. Κύπτουσα ἐπὶ τοῦ
κεντήματός της καὶ οὐδόλως ὑποπεύουσα
ὅτι παρετηρεῖτο, ἄφινε τὸ πρόσωπόν της
νὰ ἐκφράζῃ ἐλευθέρως τὴν ὑποκάδιον αὐ-
τῆς θλίψιν. Μειδίαμα μελαγχολικὸν ἐπε-
φάνη ἐπὶ τῶν χειλέων της καὶ τὰ κάτω
νεύοντα βλέφαρά της ἐκινήθησαν ταχέως
προσπαθοῦντα νὰ συγκρατήσωσι δάκρυ
καταρρέον. Τὸ ἔργον ἔπεσεν ἐκ τῶν χει-
ρῶν της, καὶ αὐτὴ ἀνέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐρεί-
σματος τῆς καθέδρας σύννου καὶ κατα-
πεπονημένη.

Ὁ κύων κατακείμενος πρὸ τῶν ποδῶν
της, ὡς αἰσθανθεὶς τὴν ταραχὴν τὴν συν-
ταράττουσαν τὴν καρδίαν τῆς κυρίας του,
ἀνέβλεψε πρὸς αὐτὴν ὡς ἂν ἦτο ἄνθρωπος
καὶ ὤθησε τὴν χεῖρά της διὰ τοῦ λεπτοῦ
ρύγχους του. Ἡ Ἀντωνία λαβοῦσα τὴν
κεφαλὴν του ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς πα-
ρετήρει αὐτὸν ἀτενῶς καὶ τὰ συγκρατού-
μενα δάκρυα κατέρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν
της.

Ὁ κύων ἔθηκε τοὺς πόδας του, ἐπὶ τῶν
ὤμων τῆς κυρίας του, οἱ ὀφθαλμοὶ του
ἐλαμψαν ὡς ἀδάμαντες καὶ ἐξέβαλεν ὑπό-
κωφον στεναγμόν.

Ὁ μαρκήσιος ἀνεκινήθη ἐπὶ τοῦ ἀνα-
κλίντρου καὶ μικροῦ δεῖν ἐξύπνησε.

— Σιωπὴ, Φλόξ, ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις
δεικνύουσα τὸ γηραιὸν πατέρα της. Ἄφ-
ρες τον νὰ κοιμηθῇ... ὅσον εἶνε ἀκόμη
ἡσυχος.

— Θεέ μου! κλαίει... Κύτταξέ την,
Ροβέρτε, εἶπεν ὁ ἱλαρχος συγκινημένος.
Τί σημαίνει ἄρα γε; Τί τρέχει λοιπόν;
Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τὴν ἐρωτήσω καὶ
ἄς δυσχερεστηθῇ.

Ἐλθὼν πλησίον τοῦ παραθύρου ὅπερ
ἦτο ὑψηλὸν τόσον μόνον, ὥστε ἡ κεφαλὴ
του ἔφθανεν μέχρι τοῦ ἐρείσματος αὐτοῦ
ἡτοιμάζετο νὰ τὴν ὁμιλήσῃ. Ἀλλ' ἐκείνη
ἀποβλέψασα πρὸς αὐτὸν καὶ νεύσασα διὰ
τοῦ δακτύλου νὰ σιωπήσῃ, διὰ νεύματος
τῆς κεφαλῆς ἐδείξεν αὐτῷ τὸν κῆπον, ἵνα
συναντηθῶσιν ἐν αὐτῷ.

Ἐγερθεῖσα σιωπηλῶς καὶ ἐλαφρὰ, ἄφ'
οὐ πρῶτον ἀνέβλεψε πρὸς τὸν ὑπνώττοντα

πατέρα της, καὶ μειδιῶντα τίς οἶδε τί ὁ-
νειρευόμενον, ἐξήλθε.

Ὁ ἱλαρχος ἀναμένων αὐτήν, τῇ ἔτεινε
τὸν βραχίονα ὃν ἔλαβεν ἐκείνη καὶ κα-
τέβησαν εἰς τὸν κῆπον.

Καταπεπονημένοι ἀμφοτέρω ἐκάθησαν
αὐτομάτως ἐπὶ λιθίνου τινὸς θρανίου θερ-
μοῦ ἔτι ἐν τοῦ καυστικοῦ ἡλίου. Ἡ Ἀν-
τωνία ἐνόησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ
μὴ ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ μνη-
στήρός της.

Ἀποβλέψασα πρὸς αὐτὸν διὰ τῶν ὑγρῶν
ἔτι ὀφθαλμῶν της, εἶδεν αὐτὸν τεταραγ-
μένον ἀγωνιῶντα καὶ ἔνοις ἔτεινε πρὸς
αὐτὸν τὴν χεῖρα. Ἐκεῖνος θλίβων τὴν
χεῖρα καὶ ἀποβλέψας πρὸς τὴν νεάνίδα
μετ' ἐγκαρδίου ἀγάπης, εἶπε:

— Μοῦ τὴν δίδεις νὰ τὴν κρατήσω;

Ἀλλ' ἐκείνη ἔσεισεν ἀπλῶς τὴν κεφα-
λὴν περίλυπος. Ἐκεῖνος δὲ ὑπέλαβεν:

— Ἀκουσε, ἀγαπητὴ Ἀντωνία. Ἀπὸ
πολλῶν μηνῶν βλέπω ὅτι ἡλλαξες πολὺ
ὡς πρὸς ἐμέ. Μὲ ὑποδέχεσαι μὲ βεβαιωμέ-
νην προθυμίαν καὶ μου φέρεσαι μὲ ψυχρό-
τητα καὶ ἀδιαφορίαν... Δὲν εἰξεύρεις τί
ὑπέφερα καὶ τί ὑποφέρω, ποτὲ δὲ δὲν ἡ-
θέλησα νὰ σε ἐνοχλήσω καὶ νὰ σε παρα-
βαρύνω μὲ τὰ παράπονά μου. Τοιοῦτος
εἶνε ὁ χαρακτήρ μου. Βράζω μέσα μου.
Μάθε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ με ἴδῃς ἐνώπιόν
σου παρκαπονούμενον καὶ διαμαρτυρόμενον
οὐδὲ ἐκδηλοῦντα ἀγάπην διάπυρον ὅπως
κάμνουν πολὺ ἄλλοι. Καὶ εἰξεύρω μὲν ὅτι
τοῦτό με βλάπτει, διότι κινδυνεύω νὰ
θεωρηθῶ ἀναίσθητος καὶ ψυχρὸς. Ἀλλ'
ὅμως ἐὰν δὲν ἐκδηλῶ τὰ αἰσθήματά μου,
μὴ νομίσῃς ὅτι καὶ δὲν αἰσθάνομαι μάθε
ὅτι εἰμαι ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἔχουν σταθε-
ρὰν τὴν καρδίαν ὅτι δὴποτε ἂν συμβῇ...
Ἀλλὰ μετὰ λύπης μου βλέπω ὅτι ὁ τρό-
πος μου αὐτὸς συνετέλεσεν ἴσως ὥστε
νὰ ἐξαλειφθοῦν βαθμηδὸν αἱ πρὸς ἐμέ
καλαὶ διαθέσεις σου.

Καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμε, καὶ αἱ παρειαὶ
του ἦσαν ἐρυθραὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Ὅχι, ὅχι! ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνία
ζωηρῶς. Μὴ με κατηγορεῖτε ὡς ἐπιλή-
σμονα ὅπως οὐδ' ἐγὼ σας κατηγορῶ ὡς
ψυχρὸν καὶ ἀδιαφορὸν... Αἱ περιστάσεις

μόνον, αἱ δειναὶ καὶ ἀπελπιστικαὶ περιστάσεις... οὐδὲν πλέον... Ἐν μὲν ἡμέρᾳ τόσον ἡλλαξαν τὰ πράγματα, ὥστε δὲν μοι ἐπετρέπετο πλέον νὰ σας ὑπανδρευθῶ. Δὲν ἠθέλησα δὲ νὰ σας το εἶπω, φοβούμενη μήπως σας προσβάλω... Ἐκ λεπτότητος ἐσιώπησα, ὅπως καὶ ὑμεῖς ἐσιώπησατε τόσον καιρὸν... Καὶ βλέπετε πόσον κακῶς ἀντημείφθημεν ἀμφοτέρω· διότι ἰδοὺ βλέπω ὅτι ὑποφέρετε, καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σας παρηγορήσω.

— Καθόλου; εἶπεν ὁ νέος περίλυπος. Μὰ δὲν μου λέγεις τί εἶναι αὐτὸ τὸ τόσον σπουδαῖον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορούμεν οὔτε σὺ οὔτε ἐγὼ νὰ θεραπεύσωμεν;

Καὶ ἔνευσεν ἀπελπισ.

Ἐπειτα δὲ προσέθηκεν :

— Ἀχ! ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἡ μόνη αἰτία εἶνε ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς.

— Μυχιαιτάτη εἶνε ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου, καὶ ἡ ἀγάπη μου αὐτὴ θὰ διακρίνῃ ἀναλλοίωτος, εἶπεν ἡ Ἀντωνία.

— Ἀγάπη ἀδελφική... Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν περιμένω παρὰ σοῦ τοιαύτην ἀγάπην.

— Ἀγάπη, ἥτις μ' ἔκαμνε νὰ σου δώσω τὴν χεῖρά μου μετὰ χαρᾶς καὶ ἐμπιστοσύνης.

— Ἀλλ' ἡ ὁποία δὲν ὑπερίσχυεν ὅμως, καὶ μ' ἐθυσίασεν...

— Ὑποχωρήσασα εἰς ἀγάπην παλαιοτέραν, ἐπικρατεστέραν, εἰς τὴν πρὸς τὸν πατέρα μου ἀγάπην.

— Ἐ! καὶ δὲν τον ἡγάπας ἀρκετά; ἤθελε καὶ ἄλλην ἀγάπην; ἀνεφώνησεν ὁ νέος ζηλοτύπως.

— Ἡ πρὸς τοὺς γονεῖς ἀγάπη δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ὄρια, ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις ζωηρῶς. Ἀλλὰ ἀφ' οὗ ἐπιμένετε πολὺ, δὲν θὰ παρετηρήσατε, ὡς φαίνεται, τίποτε, δὲν ἐνοήσατε τίποτε ἐκ τῶν συμβαινόντων ἐν τῇ οἰκογενεῇ μας; Δὲν εἶδετε λοιπὸν, ἀπὸ διετίας τὴν καταστροφὴν τοῦ οἴκου μας ὅσημέραι βαρυτέραν ἐπερχομένην; Δὲν ἐνοήσατε λοιπὸν τὴν θλιβεράν κωμωδίαν ἥτις παριστάνετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ δυστυχοῦς πατρός μου; Διὰ μυρίων ὧσων θυσιῶν ἀνταπεκρίθημεν εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας μας. Ἀλλὰ σήμερον τετέλεσται. Καὶ τὰ μόνα ὑπολειπόμενα λείψανα τῆς περιουσίας μας δὲν ἀνήκουσι πλέον εἰς ἡμᾶς, καὶ δυνατόν νὰ μας ἐξώσουν αὐριον ἀπ' ἐδῶ μέσα... Καὶ τὸ περιμένον ἐκ τῶν ὧρας εἰς ὧραν διότι ὁ δῶκτης μας εἶνε ἀνθρώπος ἀκαμπτos... Ἀλλὰ τὴν συμφορὰν ταύτην ὁ ὁ πατήρ μου οὐδέ τὴν ὑποπτεύει καὶ ἀκόμη. Πρὸς τί νὰ του δεῖξωμεν τὰ ἀποτελέσματα τῶν σφαλμάτων του, ἀφ' οὗ δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ τα ἐπανορθώσῃ. Ὁ πατήρ μου εἶνε παλὺμπαις τὸν ὁποῖον παρὰ πολὺ ἐχαλάσαμεν, δὲν το ἀρνούμαι, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς γέρον θὰ ἀπέθνησκεν ἐὰν δὲν ἤμεθα ἡμεῖς νὰ τον κάμνωμεν νὰ ζῇ ἐντὸς τεχνιτῆς ἀτμοσφαίρας... Λοιπὸν βλέπετε ὁποῖα εἶνε ἡ κατὰστασίς μου... Εἶναι ποτε δυνατόν νὰ συγκατατεθῶ ὥστε νὰ μετᾶσχητε καὶ σεῖς τῆς δουλείας μου;

— Καὶ ὅμως ἴσα ἴσα ἐγὼ το ἤθελον αὐτὸ καὶ το θέλω ἀκόμη. Εἶσαι πτωχὴ σύ, καὶ τί μὲ τοῦτο; ἐγὼ εἶμαι πλούσιος διὰ δύο.. Θὰ τον ἀγαπῶ τὸν πατέρα σου ὅσον τον ἀγαπᾷς καὶ σὺ αὐτὴν. Θὰ ἔχῃ ἓνα υἱὸν ἀκόμη ὁ ὁποῖος θὰ τον θωπεύῃ καὶ θὰ τον βοηθῇ... Μὲ τὴν περιουσίαν μου θὰ τακτοποιήσωμεν τὰς ὑποθέσεις του καὶ θὰ ἀναστλώσωμεν τὴν κλονισθεῖσαν περιουσίαν σου.

— Ποτέ! ἀνεφώνησεν ἡ νεῆνις. Αὐτὸ δὲ ἐφοβούμην πρὸ πάντων νὰ ἀκούσω. Δὲν εἰξέυρεις πόσον φίλαυτος εἶνε, χωρὶς νὰ το καταλαμβάνῃ, ὁ γέρον ἐφευρέτης! Πεισιμύτης περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐφευρέσεώς του, δὲν διστάζει νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα εἰς φαντασιώδη μέλλουσαν δόξαν καὶ ὠφέλειαν!... Ὁ πατήρ μου ἔχυσε χρυσὸν εἰς τὰ χωνευτήριά του καὶ τί νομίζεις ὅτι εὐρήθῃ ἔπειτα ἐντὸς αὐτῶν; Τέφρα καὶ μόνον τέφρα! οὐδὲ ἀνθρακες καὶ τούλαχιστον! Λοιπὸν θέλεις νὰ σε παρασύρωμεν καὶ σὲ εἰς τὸν ὄλεθρον; Ἐγὼ νομίζω ὅτι θὰ αἰσθάνωμαι ἐφ' ὅρου ζωῆς τύψεις τοῦ συνειδότος διὰ τὸ κακούργημα τοῦτο, διότι κακούργημα τὸ θεωρῶ. Ναί μὲν εἰμεθα κύριοι, καὶ ἔχομεν πᾶν δικαίωμα νὰ βλάψωμεν ὅσον δυνάμεθα τὸν ἐαυτόν μας· ἀλλὰ νὰ ἐπιστρέψω νὰ γίνῃ θῦμα τῶν σφαλμάτων μας ἄλλος τις, οὐδέποτε θὰ συναινέσω!

— Ἀποκρούσά με, μοῦ κάμνεις περὶ σφόδρeron κακόν, καὶ νὰ το εἰξέυρης... Ἀλλὰ ἂν δὲν λυπηθῇς ἐμέ, συλλογίσου τούλαχιστον τὸν ἐαυτόν σου... Τί θὰ γίνῃς;

Ἡ Ἀντωνία ἦτο σύννους καὶ οὐδὲν ἀπεκρίθη. Ἐφάνη σκεπτομένη τί ὤφειλε νὰ ἀποφασίσῃ. Ἐχουσα πᾶσαν ἐλευθερίαν νὰ ἀποφανθῇ περὶ τοῦ μέλλοντός της, ἔβλεπεν ἔνθεν μὲν τὴν ἀγαμίαν καὶ τὴν διὰ βίου ἄχαριν καὶ ἀνούσιον ζωὴν, ἔνθεν δὲ τὸν γάμον καὶ πάσας τοῦ μέλλοντος τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς ὑποσχέσεις. Ἀλλὰ δὲν ἐδίστασεν· ἀποβλέψασα πρὸς τὸν νέον ἔδειξε πρὸς αὐτὸν τὸ πρόσωπόν της ἀκτινοβολοῦν ὑπὸ γαλήνης καὶ ἡρεμίας, εἶπε :

— Θὰ ἀπομείνω ἄγαμος...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ νέος διέστελλε τὰ χεῖλη ἵνα τὴν παρακαλέσῃ...

— Μὴδὲ γρῦ, σὲ παρακαλῶ... Ἐσο γενναῖος, μὴ μου αὐξάνῃς τοὺς πόνους μου, ἀποκαλύπτων εἰς ἐμέ ἐντελῶς τοὺς ἰδικούς σου... Ἡ μνήμη σου θὰ μου εἶνε προσφιλεστάτη. Ἀλλὰ σὺ τώρα, τὸ καθήκόν σου εἶνε νὰ με λησμονήσῃς... Σοῦ δίδω ὀπίσω τὸν λόγον σου... Πήγαινε αὐριον νὰ εἰπῇς εἰς τὸν πατέρα σου τὰ πάντα... καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐπιδοκιμάσῃ τοὺς ἐνδοιασμούς μου καὶ θὰ σε ἐνισχύσῃ νὰ ὑπακούσῃς εἰς τὰς προτροπὰς μου.

— Ὅπερ ὅμως μοι εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑποσχεθῶ... Μὴ ἀπαιτῇς παρ' ἐμοῦ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ κάμω... Καὶ εἰμπόρεσες νὰ σκεφθῇς καὶ ὅτι ἐγὼ θὰ συναινέσω νὰ ἀπομακρυνθῶ καὶ νὰ μὴ σε βλέπω πλέον.

— Δέν το ἐσκέφθην τοῦτο, ὅχι! μάλιστα ἠλπίσα ὅτι ἡ φιλία σου θὰ με ἀπο-

ζημιώσῃ δι' ὅτι χάνω μὴ θέλουσα νὰ γίνω σύζυγός σου.

— Εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου τὸ εἰς ἔμεις, Ἀντωνία. Καὶ σου ὀφείλω χάριν μεγίστην διὰ τὴν εὐκρινείαν σου καὶ τὴν πίστιν. Ἀλλὰ ἄς μὴ προβῶμεν εἰς ὀριστικὴν ἀπόφασιν μήτε σὺ μήτε ἐγὼ... Ἄς περιμένωμεν... Καὶ τίς οἶδεν ἐὰν δὲν μεταβληθῶν τὰ πράγματα, καὶ κατορθωθῇ νὰ ἐπανέλθωμεν πάλιν εἰς τὰ σχέδιά μας τὰ τόσον προσφιλῆ εἰς ἐμέ... Μὴ λέγῃς λοιπὸν πλέον : ποτέ, ἀλλὰ λέγε : ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἄφες εἰς ἐμέ μικρὰν ἐλπίδα, ἔστω καὶ ἐλαχίστην... Ἐγὼ θὰ ἀκολουθῶ αὐτὴν τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα καὶ αὐτὴ θὰ με βοηθήσῃ νὰ ὑπομείνω μετὰ καρτερίας τὴν λύπην τὴν ὁποίαν μοι προξενεῖ ἡ ἀπόφασίς σου.

Ἡ Ἀντωνία οὐδὲν ἀποκριθεῖσα ἠγέρθη καὶ λαβούσα τὸν βραχίονα τοῦ νέου, δὲν μετὰ συγκινήσεως ἔτεινε πρὸς αὐτήν, ἐπὶ νῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν οἶκον.

Ἡ ἐσπέρα προσήγγιζεν ἤδη καὶ κάτωθεν ἐκ τῆς πολίχνης ἤρχοντο οἱ θόρυβοι τῆς πανηγύρεως, ἥτις ἦτο ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἀκμῇ.

— Κυττάζετε πῶς διασκεδάζουν οἱ ἀνθρώποι; εἶπεν ἡ νεῆνις δεικνύουσα πρὸς τὸν συνοδὸν τῆς τὴν πολίχνην Νεβίλλην.

— Ὅπως δῆποτε φαίνονται ὅτι διασκεδάζουν.

— Καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ κάμωμεν καθὼς αὐτοί, διότι οὐδεὶς ὑποπτεύει ὅτι ἡμεῖς εἰμεθα κατηφεῖς καὶ τεθλιμμένοι.

— Ἐ; παιδιὰ μου, ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος ἐπιφανόμενος μετὰ τῆς θείας Ἰσαβέλλας. Τὸ λοιπὸν ἐξωμαλίσθησαν αἱ δυσκολίαι καὶ τέλος πάντων ἐσυμφωνήσατε;

— Μάλιστα πατέρα μου, εἶπεν ἡ Ἀντωνία μετὰ φωνῆς ἡρέμου. Τὰ πάντα διωρθώθησαν κατ' εὐχὴν. Μὴ ἔχετε πλέον καμμίαν ἀνησυχίαν.

Καὶ ἐμεδίασε τρυφερῶς πρὸς τὸν Κροίμενιλ θλίβουσα τὴν χεῖρά του καὶ προσπαθοῦσα νὰ μεταδώσῃ αὐτῷ γενναϊότητα καὶ καρτερίαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΞ.

FORTUNÉ DU BOISGOBÉY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Δὲν μᾶς μένει πολλὴ ὥρα διὰ νὰ δώσωμεν εἰς αὐτοὺς τὰς διαταγὰς μας, καὶ ἂν ἀργοπορήσουν ἀκόμη πέντε λεπτά, θὰ τοὺς θέσω ἓνα μῆνα εἰς διαθεσιμότητα. Μὲ εὐρίσκετε σκληρὸν ἴσως, ἀλλ' ἠξέυρετε, Τολβιάκ, ὅτι ἂν δὲν ὑπερχρεοῦντο οἱ κλητῆρες νὰ ὑπηρετῶσι στρατιωτικῶς, δὲν θὰ ἠμπορούμεν νὰ προχωρήσωμεν μὲ κανένα τρόπον. Δὲν εἰμεθα ἐδῶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐκεῖ ἐκτελοῦσι μετὰ μεγίστης